

KTO PRICHÁDZA KU MNE, NIKDY NEBUDE HLADOVAŤ ANI ŽÍZNIŤ

biblický komentár otca Alberta Maggi, OSM, zdroj: www.studibiblii.it

Jn 6, 24 - 35

²⁴No zástup zbadal, že tam nie je ani Ježiš ani jeho učeníci. Preto aj oni nastúpili na loďky, prišli do Kafarnauma a hľadali Ježiša. ²⁵Keď ho na druhom brehu mora našli, povedali mu: „Rabbi, kedy si sem prišiel?“

²⁶Ježiš im odpovedal: „Veru, veru, hovorím vám: Nehľadáte ma preto, že ste videli znamenia, ale preto, že ste jedli z chlebov a nasýtili ste sa. ²⁷Nezháňajte sa za pomínutelným pokrmom, ale za pokrmom, ktorý ostáva pre večný život, a ten vám dá Syn človeka. Lebo jeho označil Otec, Boh, svojou pečatou.“ ²⁸Povedali mu: „Čo máme robiť, aby sme konali Božie skutky?“ ²⁹Ježiš im odpovedal: „Boží skutok je veriť v toho, ktorého on poslal.“

³⁰Povedali mu: „Aké znamenie urobíš, aby sme videli a uverili ti? Čo urobíš?“ ³¹Naši otcovia na púšti jedli mannu, ako je napísané: „Dal im jesť chlieb z neba.“ ³²Ježiš im odvetil: „Veru, veru, hovorím vám: Nie Mojžiš vám dal chlieb z neba, ale môj Otec vám dáva pravý chlieb z neba. ³³Lebo Boží chlieb je ten, ktorý zostúpi z neba a dáva svetu život.“ ³⁴Povedali mu: „Pane, vždy nám dávaj taký chlieb.“ ³⁵Ježiš im povedal: „Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať, a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť.“

(nasledujúci komentár vychádza z talianskeho znenia evanjelia, ktoré je tu [v zdrojovom súbore](#))

Epizódou o delení chleba Ježiš zamýšľal pozdvihnúť zástup k vyššiemu „levelu“; najskôr v rovine ľudskej, potom k dospelosti, k zrelosti osoby, ale zástup to nechcel. Oni Ho chceli spraviť kráľom, uprednostňujúc podrobenie sa slobode, ktorú priniesol Ježiš. Takže On sa stratil.

Zástup za Ním uteká, hľadajú Ho – sloveso „hľadať“ má v Jánovom evanjeliu vždy záporný význam, znamenajúc „zajať“, „kameňovať“ a „zabiť“ Ježiša – a ako Ho vidia, nazývajú Ho „Rabbi“. „Rabbi“ bol učiteľ zákona; ľudia nechápali radostnú zvesť hlásanú Ježišom, totálne odlišný vzťah medzi človekom a Bohom, vzťah, ktorý nie je viac založený na poslušnosti zákonu, ale na prijatí Jeho lásky.

Nastáva druh dialógu medzi nechápajúcimi, dialógu ovplyvnenom nepochopením, keď zástup žiada o chlieb na zjedenie, kým Ježiš nabáda, aby sa sami stali chlebom pre druhých. Preto Ježiš hovorí: „Nehľadáte ma preto, že ste videli znamenia“. Čo je znamením? Prijatie štedrého daru, aby sme sa sami teraz zmenili na štedrý dar pre iných, prijímajúc chlieb a stávaním sa chlebom pre druhých.

„Ale pretože ste jedli chlieb“ – že ste si ponechali chleba pre seba – „a boli ste nasýtení.“

A napomína „nezháňajte sa za pomínutelným pokrmom, ale za pokrmom, ktorý ostáva pre večný život“. Život má biologickú časť, ktorá potrebuje byť nasýtená, a má aj nesmrteľnú, ktorá práve tak sa potrebuje sýtiť. Dva odlišné aspekty:

- biologický život, ktorý musí byť nasýtený
- večný život, ktorý sa práve tak musí sýtiť

Ježiš povedal „toto hľadajte“. „To je pokrm daný Synom Človeka a jeho označil Boh Otec, svojou pečatou“; teda Ježiš je zárukou božej prítomnosti medzi ľuďmi.

A ľudia sa pýtajú Ježiša, čo majú robiť a Ježiš odpovedá: „*To je božie dielo.*“ Len raz nájdeme výraz „Božie dielo“ v Starom zákone a to v knihe Exodus 32, 16 v odkaze na tabule zákona. Ale tu je zmena v zmluve, vzťah s Bohom nie je viac založený na poslušnosti zákonu, ale na prijatí Ježišovej lásky. To je to, na čo myslí, keď hovorí „*veriť v toho, ktorého On poslal*“. **Poslušnosť zákonu sa viac nevyžaduje; ale pripodobňovanie láske, ktorá sa sama ukazuje skrze Ježiša, ktorý je zárukou božej prítomnosti.**

Zástup nechápe a pýta sa „*aké znamenie urobíš, aby sme videli a uverili ti?*“ Toto je typická náboženská skúsenosť: potreba znamenia, aby sme videli a potom uverili. A Ježiš vždy odmieta, nikdy neukáže znamenie, ale hovorí: „*verte a sami sa stanete znamením pre iných, aby boli schopní vidieť*“.

Vidiac túto reakciu zástupu, ktorý sa odvoláva na otcov a nie na Otca, vždy sa odvoláva na minulosť hovoriac „*naši otcovia jedli mannu na púšti*“, pripomínajúc históriu Izraela kým Ježiš ich presviedčal, aby žili prítomnosťou, ktorou je Otec; Ježiš prehlasuje, že to nebol Mojžiš, kto dal skutočný život, ale Otec „*vám dáva pravý chlieb z neba*“.

Ďalšia požiadavka prednesená zástupom pripomína modlitbu Otče náš, ktorá chýba v Jánovom evanjeliu, „*Pane, vždy nám dávaj taký chlieb*“. Nuž, zástup dospel. Predtým nazval „Rabbi“ toho, kto bol učiteľom zákona – teraz vravia „Pane“, pochopiť, že v Ježišovi je božia realita prítomná.

A teraz je tu výrok vyslovený Ježišom „*Ja som chlieb života; kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať, a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť*“. Predstavuje seba ako úplnú odpoveď na potreby, ktoré každý z nás v sebe cíti.

Preklad: Mária Veličková